

LA GAVINA

D'ANTON TXÉKHOV

ADAPTACIÓ MARC ARTIGAU, CRISTINA GENEBAT I

JULIO MANRIQUE

DIRECCIÓ JULIO MANRIQUE

03/10 — 03/11/24

MONTJUÏC. SALA FABIÀ PUIGSERVER

El lliure

TEMPORADA 24—25

SOBRE L'ESPECTACLE — 3

SINOPSI — 4

EN PARAULES DEL DIRECTOR — 5

ENTREVISTA: JULIO MANRIQUE — 7

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA — 9

OPENING NIGHTS — 10

IN SITU — 11

BIOGRAFIES — 12

FITXA ARÍSTICA — 27

INFORMACIÓ PRÀCTICA — 28

SALA DE PREMSA — 29

Julio Manrique obre temporada com a director del Lliure amb *La gavina* d'Anton Txékhov: la peça fundacional del drama modern i l'emblema del Teatre d'Art de Moscou.

Una trobada estiuenca serà l'inici de la fi d'un món i del naixement d'una nova sensibilitat artística.

Estrenada amb un fracàs estrepitós el 1896 a Sant Petersburg, *La gavina* va convertir-se en només dos anys, dirigida per Konstantin Stanislavski, en el primer gran èxit del Teatre d'Art de Moscou.

Manrique torna a Txékhov (després de dirigir Les tres germanes i d'encarnar Vània) per parlar de l'art i de l'amor, de les formes noves i de les formes velles. O simplement, segons Stanislavski, per intentar “portar la vida de l'ànima a l'escenari”.

© Marta Mas

SINOPSI

Una nit d'estiu, a la vora d'un llac, sota la lluna plena, esclata el conflicte entre allò nou i allò vell, entre l'anhel de la revolució sense xarxa i la seguretat del que és conegut i celebrat, entre les vides que comencen a albirar el seu ocàs i aquelles que encara tenen les esperances intactes.

Konstantin, un jove autor fart del present, vol fer esclatar una petita bomba en forma d'acció performàtica i poètica davant dels ulls d'Irina Arkadina, la seva mare, una actriu madura que es fa gran en un ofici cruel amb l'edat, sobretot la de les dones. Vol desafiar-la i, al mateix temps, obtenir el seu aplaudiment. Nina, una noia jove, aspirant a actriu, que somia amb un futur d'èxit lluny de províncies, serà l'encarregada d'oficiar la cerimònia orquestrada per Konstantin. Entre els espectadors, al costat d'Irina, seu el reconegudíssim escriptor Boris Trigorin, que assisteix silenciós a la representació, davant del llac, anhelant sortir a pescar a les seves aigües.

Art, amor, desig, esperança i desesperança, compassió i crueltat, generacions enfrontades i al fons, l'abisme. Com un enorme mirall, l'aigua del llac il·luminada per la llum de la lluna que ens torna la nostra pròpia imatge.

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/la-gavina

EN PARAULES DEL DIRECTOR

*Morir sol a l'escenari
d'un teatre buit, tancat,
ha de ser l'únic projecte
tolerable dels humans
sobretot el dels poetes.*

Miquel Bauçà

La gavina comença amb un acte artístic interromput i acaba amb un suïcidi. A l'inici de la peça, un noi jove intenta dir alguna cosa, a través de l'art, alguna cosa nova i personal. No el deixen acabar de dir-la, o potser ell mateix no té prou paciència per continuar, i al final de l'obra es treu la vida i ja mai no sabrem del tot què ens volia dir.

Confesso que escric aquestes línies una mica a contracor. Com els personatges imaginats per Txékhov, em sento atrapat per l'estranya màgia d'un llac que aconsegueix encantar tot aquell que s'hi acosta. Com els personatges de Txékhov, contemplo, alhora extasiat i aterrit, la meva pròpia imatge a les seves aigües, mentre em pregunto obsessivament què hi deu haver al fons del llac. I em fa por que, escriure aquestes línies, pugui desfer l'encanteri.

Mentre assagem *La gavina* sentim que, a poc a poc, ens endinsem dins d'un llac il·luminat per la lluna, que travessem un enorme mirall i baixem cada cop més avall, més avall, tot i saber que no arribarem mai del tot al seu fons. Potser perquè no n'hi ha, de fons. O, potser, perquè el seu fons és infinit.

Mai no sabrem com s'acaba, l'obra del Konstantin, mai no sabrem què hi ha, al fons del llac i, malgrat tot, ens ho seguim preguntant. Potser és en aquesta insistència, condemnada al fracàs, on rau tota la bellesa, l'humor i el dolor d'aquesta obra immortal.

Julio Manrique

ENTREVISTA A JULIO MANRIQUE

Què té Txékhov que vulguis tornar-hi?

Una raó, a més de la connexió amb el món de l'autor i el que revelen les seves obres és que hi ha molta gent que encara no l'ha descobert. Suposo que això val per Txékhov i per altres autors, obres clàssiques del repertori universal que han creuat el temps. El meu fill gran, quan vam estrenar *Les tres germanes*, em va dir que no havia vist mai una obra de Txékhov a l'escenari. Són obres que contenen alguna cosa super valuosa, des del punt de vista teatral, artístic i humà.

M'agrada com Txékhov explica la vida i com captura les ànimes de les persones. Crec que ens explica molt bé, a les persones: aquest desajust que ens fa patir a la vida, entre les expectatives i el que realment som i fem, entre els ideals, el que imaginem, el que projectem, el que ens agradaria que fos la vida i el que realment és la vida. Txékhov, que a més d'escriptor era metge, ho observava molt bé, amb una barreja de distància i empatia molt interessant.

En la seva obra hi ha una mena de compassió per l'espècie humana. Ja ho veu que de vegades ens conduïm tots plegats cap al desastre més absolut. I ell, malgrat tot, sent una certa compassió pels defectes de les persones. Alhora també sap agafar distància i de vegades és molt despietat, a base de ser precís: observant per on anem coixos, les nostres contradiccions, en què ens equivoquem, com som cruels els uns amb els altres. Trobo que és un autor molt bo que aconseguix el miracle que les seves obres segueixin sent eloqüents, si els equips artístics fem l'esforç de tornar a muntar-les i de portar-les a l'avui.

Què et captiva de *La gavina*?

La gavina parla d'art, d'amor, parla de teatre, del que és nou i el que és vell, enfronta generacions.

Hi haurà unes quantes *gavines* a diferents llocs d'Europa la temporada vinent, curiosament. O no tan curiosament: aquestes coses a vegades estan en l'aire i anem tots plegats a posar el mateix disc, perquè ara ens parla. Trobo que posa el dit a la llaga en alguns debats que han estat molt vius els darrers anys, als nostres escenaris. I ho fa d'una manera molt precisa i lúcida, sense jutjar ningú i sense donar la raó ni treure-li a ningú del tot.

És una obra fascinant, hi ha tota una sèrie d'elements simbòlics –la pròpia gavina, un llac– que fan que l'obra estigui a cavall entre la realitat i el somni. En el moment en què Txékhov la va escriure, es va anticipar a moltes coses que d'alguna manera estan en l'obra: la lectura psicoanalítica que apareix en Freud –a moments hi ha una densitat psicològica extraordinària–, una manera d'escriure i de mirar el detall al·lucinant abans de la popularització del cinema... Això que fan de vegades alguns artistes molt grans: s'anticipen, van abans que els altres cap a alguns territoris que encara no s'han explorat.

Les seves obres estan escrites en un context que bull molt, amb la Revolució Russa per venir. Hi ha un món que està a punt de desfer-se, que està en decadència... Ara vivim en un món amb especial força, amb el canvi climàtic, la intel·ligència artificial –no sabem cap on ens duran aquests avenços tecnològics que van més ràpid que nosaltres–, un món molt accelerat. Capto una certa sensació de desassossec, de mirar el futur amb un cert temor, de tenir la sensació que alguna cosa està a punt de canviar amb molta força i no sabem ben bé cap on ens durà. Tot això també està a l'atmosfera de les obres de Txékhov i també de *La gavina* i, per tant, ara es fa molt fàcil connectar-hi.

I és una funció que parla de teatre, hi ha teatre dins del teatre i segurament pot ser una bona manera de començar un cicle nou al Lliure.

Com heu adaptat la història al present?

Amb la nostra mirada, que només pot ser la del present. Mirant-nos l'obra de Txékhov des del món que habitem i que compartim ara. A l'obra s'enfronten generacions diferents: uns volen canviar les coses, fins i tot fer una espècie de revolució, acabar amb el que s'ha fet fins ara en el territori de l'art i començar alguna cosa nova. D'altres, es resisteixen perquè es fan grans i fer-se gran també és fotut. Aquí s'inicia una batalla molt feridora perquè hi ha vincles personals, familiars, humans. Tots els personatges es necessiten molt, voldrien que l'altre els digués: t'estimo, et reconec, tens raó. Hi ha mirades molt ferides de tots els personatges.

També hem intentat introduir nomenclatura d'avui. Coses que conté l'obra i que avui es tradueixen o s'expliquen d'una altra manera. Hem revisat vincles que potser eren molt potents a l'època de Txékhov i que ara ens semblava que calia tocar, així com algunes coses respecte a l'estructura que tenen a veure amb la nostra vida, amb el que volem fer nosaltres, amb l'obra, l'escenari.

Hem treballat molt amb la mirada posada a l'escenari. A les versions que treballem amb la Cristina Genebat i el Marc Artigau tenim un ull molt posat a l'escenari. De fet, l'escenografia del Lluc Castells també en forma part, com va passar amb *Les tres germanes*. Hi ha tot un treball de dramaturgia espacial amb ell, amb la voluntat que la nostra manera d'explicar l'obra estigui molt viva, t'oblidis que estàs veient un clàssic i et sembli una obra escrita avui.

En el cas de *La gavina*, com heu treballat l'espai escènic?

Els viatges que fem per trobar els espais amb el Lluc són molt xulos i són dramaturgia. A ell no li agrada muntar-te un decorat i desaparèixer. Ell vol que l'espai també dialogui amb l'obra, parli, viatgi, es modifiqui, generi una poètica, construeixi un món. Vam partir entre els diferents gestos simbòlics que hi ha a l'obra, que són molt poderosos, i ens vam sentir molt atrets pel llac. És com un mirall enorme d'aigua quieta, que manté alguna cosa al fons, oculta, que no veiem i que segurament és la més important i interessant. Que ens torna el nostre

propi reflex quan ens hi mirem, i això ens fa patir perquè de vegades no veiem el que ens agradaria veure. Que una obra que parla de teatre passi al costat d'un llac ens semblava molt significatiu. Un lloc fort on agafar-nos. Li vam donar una mica de forma al llac, als reflexos, als miralls.

D'altra banda, trobàvem que era una obra amb molt aire on tot havia de surar, com passa en els somnis. Desplegar una mena de quotidià, però que estigués en una dimensió gairebé onírica. Volíem fer un espectacle molt respirat i en certa manera gros, però que també fos simple, i alhora que el públic s'hi relacionés d'una forma propera i hi estigués molt dins. Al final vam pensar que volíem que el públic envoltés els actors, que els actors estiguessin entre els espectadors –amb les entrades i sortides que són constants en les obres de Txékhov–. Volíem trobar també una manera d'explicar el llac que no fos realista, que fos abstracta, poètica, emocionant. I aquí ens va aparèixer l'escenari de la Sala Fabià Puigserver: ens venia de gust que l'espai acollís la gent d'una manera sorprenent, perquè forma part de l'ADN d'aquest teatre. Aquesta idea va acabar desembocant en buidar l'escenari i que fos el llac, un espai enorme per omplir. Que fos una mena d'enigma d'on parteix l'obra i on va a parar l'obra. N'estem molt contents, ara que estem baixant a sala, perquè tenim la sensació que allò que imaginàvem s'assembla bastant al que estem treballant avui.

Els intèrprets podran triar quin vestuari es posen cada dia. D'on sorgeix aquesta proposta?

L'Alejandro Andújar fa el vestuari i va llançar una aposta molt de desafiant i divertida, almenys a dins de la companyia i pels jocs que estem generant per aixecar l'espectacle. Ell mirava aquest quotidià de Txékhov, aquests personatges que hem de reconèixer molt –i més amb la nostra versió– i pensava que, a la vida, la roba genera o neix de l'accident: de vegades vas vestit d'una manera molt intencionada, de vegades gens, de vegades t'equivoques molt... Va proposar un sistema d'armaris on el vestuari no estigués super fixat, que no tinguéssim un paisatge de figurins, rígid i fix a cada acte, equilibrant colors i cuidant les paletes com

s'acostuma a fer. Volia fer alguna cosa una mica més lliure i que els actors tinguessin un cert marge per triar què posar-se cada dia. Estem a mig camí de venir vestit de casa, que és una cosa que de vegades es fa servir, i de controlar del tot la proposta final de vestuari.

Està sent molt divertit i està provocant que ens enduem sorpreses i, de sobte, s'ajunti tot: mentre treballem la llum del Jaume Ventura, el so del Damien Bazin o el vídeo del Francesc Isern, també discutim amb l'actor en relació amb el vestuari que s'ha posat i l'escena que estem assajant. Està generant un procés de treball molt viu, que a mi m'agrada molt.

Què destacaries del repartiment?

Serán els super protagonistes d'aquesta producció. Arranquem en un espai molt buit, diàfan i respirat. L'ompliran ells, simplement, entrant i sortint d'entre els espectadors. Bona part del repartiment són gent que conec molt bé i que estimo i admiro molt. Amb una altra part del repartiment no ens coneixíem, amb algunes és la primera vegada que hi treballo. És una companyia bonica on s'ajunta gent que està cap als 50 anys o els supera, i intèrprets que estan poc per sobre dels 20. Aquesta trobada és super maca i, des del punt de vista del teatre, essencial. És una companyia molt bonica, amb molt d'ànim, amb molt cor i estan tots plens d'il·lusió. I cagats també, igual que jo. Tots junts sortirem a explicar aquesta obra tan maca de Txékhov el millor que puguem.

© Marta Mas

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

Les gavines a Europa

En el que portem d'any i al llarg de l'actual temporada hi ha programades versions de *La gavina* a diferents teatres europeus:

- *La Mouette* / Direcció: Brigitte Jaques-Wajeman
Lloc: Théâtre de la Ville, París
Estrena: 31/01/2024
www.theatredelaville-paris.com/fr/spectacles/saison-2023-2024/theatre/la-mouette-1
- *Die Möwe* / Direcció: Torsten Fischer
Lloc: Theater in der Josefstadt, Viena
Estrena: 28/03/2024
www.josefstadt.org/programm/stuecke/stueck/die-moewe-3.html
- *Gaviota* / Direcció: Guillermo Cacace
Lloc: El Canal – Centre de Creació d'Arts Escèniques, Salt
Estrena: 4/10/2024
<https://temporada-alta.com/shows/gaviota/>
- *La gaviota* / Direcció: Chela de Ferrari
Lloc: Teatro Valle-Inclán (CDN), Madrid
Estrena: 9/10/2024
<https://dramatico.mcu.es/evento/la-gaviota/>
- *Die Möwe* / Direcció: Thomas Ostermeier
Lloc: Schaubühne, Berlín
Estrena: 15/10/2024
www.schaubuehne.de/de/produktionen/die-moewe-2.html
- *La Mouette* / Direcció: Stéphane Braunschweig
Lloc: Odéon - Théâtre de l'Europe, París
Estrena: 7/11/2024
www.theatre-odeon.eu/fr/saison-2024-2025/spectacles-2024-2025/la-mouette-24-25
- *[meeuw]* / Direcció: Stijn Van Opstal
Lloc: Bourschouwburg (Toneelhuis), Anvers
Estrena: 14/11/2021
<https://toneelhuis.be/en/program/meeuw/>
- *Il gabbiano* / Direcció: Leonardo Lidi
Lloc: Piccolo Teatro, Milà
Estrena: 16/11/2024
www.piccoloteatro.org/it/2024-2025/il-gabbiano
- *The Seagull* / Direcció: Thomas Ostermeier
Lloc: Barbican Theater, Londres
Estrena: febrer 2025
www.barbican.org.uk/whats-on/event/the-seagull

© Marta Mas

OPENING NIGHTS amb Embassa't

Les estrenes de la Sala Fabià Puigserver acabaran amb una festa comissionada pel festival Embassa't. El festival de música independent del Vallès s'instal·larà a Montjuïc amb una selecció de DJ's, en un diàleg entre la música i el teatre.

El dijous 03/10 després de l'estrena de *La gavina*, punxarà el DJ Lucient, un dels cervells de Lapsus i l'A&R del renovat segell CEE. 20 anys de trajectòria punxant a les principals sales i festivals del país fan d'ell una garantia a la cabina.

SPOTIFY LUCIENT

<https://open.spotify.com/intl-es/artist/5mcAX8xay12o2Oxy1fsW2m>

© Marta Mas

IN SITU

Amb *In situ* es convida els espectadors a ocupar l'escenari, el lloc que durant la funció desplega tot un món d'imatges, idees i conceptes. Per una estona, deixarem d'acollir la ficció per rebre el públic al cor mateix del teatre.

Durant cinc sessions al llarg de la temporada, el públic serà protagonista d'un temps de reflexió de la mà experta de personalitats que ens compartiran el coneixement sobre diverses qüestions. Sobre temes que bateguen de manera destacada aquesta temporada, com la fragilitat de cos i ment, l'ofici del teatre, la hipocresia, els silencis, les herències rebudes –personals o col·lectives– o el xoc entre les formes velles i noves.

- 08/10 Josep Maria Esquirol a l'escenari de *La gavina*

Un company de camí

Una de les principals virtuts de Txékhov és que sap fer-se proper. Per això acostuma a esdevenir un bon company de camí. Alguns dels seus textos han estat especialment inspiradors per a la filosofia que intento articular. Procuraré explicar-ho, amb referències a *La gavina* i, també, a alguns dels seus relats. Des de la sintonia i l'agraïment.

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/in-situ

© Marta Mas

BIOGRAFIA

AUTORIA

Anton Txékhov

Neix a Taganrog, un port comercial del mar d'Azov. És el tercer fill d'una família de petits comerciants descendents, per via paterna, de serfs. El 1873 assisteix per primera vegada a una representació teatral al Teatre Municipal de Taganrog: *La bella Helena*, d'Offenbach. El 1876 tota la seva família fuig a Moscou a causa de la fallida del negoci del pare, una botiga taverna. Per enllestir els estudis secundaris, roman sol a Taganrog, on viu com a llogater a la mateixa casa familiar i paga l'estada amb les classes que fa al fill del nou propietari. Entre 1877 i 1878 fa els primers assaigs dramàtics escrits per a un grup amateur de l'institut on estudia. Acabat el batxillerat, el 1879 es reuneix amb els seus a Moscou i es matricula a la Facultat de Medicina.

Escriu un drama que es descobreix quaranta anys després i que es publica amb el nom de *Peça sense títol* (actualment, *Platònov*). Entre 1880 i 1887 col·labora en diverses revistes humorístiques i satíriques, que són la font principal d'ingressos de tota la família. Entre els temes preferits d'aquestes col·laboracions, hi figura també el món de la faràndula moscovita. Obtinguda la titulació de medicina, el 1884 comença a exercir de metge. Es publica el seu primer recull de contes, *Rondalles de Melpòmene*, i pateix els primers símptomes de tuberculosi. L'any següent la censura prohibeix la representació de *Ran del camí*. Els contes de Txékhov comencen a ser valorats molt positivament per alguns lletraferits petersburguesos.

El 1886 coneix l'escriptor i periodista A. S. Suvorin, que li obre les columnes de *Nous Temps*, una publicació de tendència filogovernamental i reaccionària. Suvorin es converteix en el seu confident literari. Elabora la

primera versió de *Sobre els danys del tabac*. El 1887 estrena amb polèmica *Ivànov* al teatre de Korx de Moscou, i l'any següent, *El cant del cigne* i *L'ós*. L'Acadèmia de Ciències li concedeix el premi Puixkin pel recull de contes *Quan es fa fosc*. El 1889 s'estrena amb èxit *Ivànov* a Sant Petersburg i fracassa amb *El bruixot dels boscos* al teatre Abràmova de Moscou. El 1890 fa una expedició a l'illa de Sakhalin. L'any següent, estrena *El prometatge* al teatre imperial Maly de Moscou. A la primavera, viatja amb Suvorin per diverses ciutats europees: Viena, Venècia, Bolonya, Florència, Roma, Nàpols, Niça i París, i participa en les campanyes de lluita contra la fam. El 1892 es trasllada a la finca de Mélikhovo, lluita activament contra l'epidèmia del còlera i comença a col·laborar amb *L'aldea Russa* i abandona *Nous Temps*. L'any següent es dedica intensament a la medicina i contribueix a crear escoles. Amb la salut més debilitada, el 1894 fa un segon viatge a l'estranger amb Suvorin per Viena, Abbazia, Venècia, Milà, Gènova, Niça i París.

El 1895 coneix Lev Tolstoi a Iàsnaia Poliana i escriu *La gavina*. Un any més tard fa un llarg viatge pel Caucas del Nord i Crimea. Estrena *La gavina* al teatre Aleksandriski de Sant Petersburg, amb un fracàs estrepitós. El 1897 pateix una greu hemoptisi. Fa el tercer viatge a l'estranger, amb una estada llarga a Niça. Publica una selecció d'obres en què figura *L'oncle Vània*.

Després de la mort del seu pare, s'instal·la a Ialta el 1898. Es representa amb gran èxit *La gavina* al Teatre d'Art de Moscou, dirigit per Konstantin Stanislavski i Nemiròvitx-Dàntxenko. Se solidaritza amb el manifest *J'accuse*, d'E. Zola, a propòsit del cas Dreyfus. El 1899 fa amistat amb Màksim Gorki. Llegeix *La senyoreta Júlia*, d'August Strindberg i estrena *L'oncle Vània* al Teatre d'Art.

Amb el nou segle, és escollit membre honorífic de l'Acadèmia de Ciències de Rússia, a la secció de Belles Lletres. Escriu *Les tres germanes* per al Teatre d'Art. Fa un nou viatge a l'estranger. Passa l'hivern a Niça, a la Pensió Russa. L'obra s'estrena l'any següent, amb Olga Knipper al paper de Maixa. Al maig es casa amb ella. La tuberculosi s'agreuja. Fa diverses trobades amb Lev Tolstoi, Màksim Gorki, Aleksandre Kuprin. El 1902 elabora una segona versió de *Sobre els danys del tabac*. Renuncia a ser membre de l'Acadèmia com a protesta contra l'exclusió de Gorki per raons polítiques. El 1903 s'agreuja notablement el seu estat de salut. Enllesteix *L'hort dels cirerers*. El 1904 assisteix a l'estrena d'aquesta obra al Teatre d'Art, on rep un homenatge pel seu 25è aniversari d'activitat literària. En companyia d'Olga, viatja al balneari de Badenweiler (Alemanya), on mor el 2 de juliol. És enterrat al cementiri de Novodévitxie de Moscou.

© Marta Mas

BIOGRAFIA

DIRECCIÓ I ADAPTACIÓ

Julio Manrique

Actor, director d'escena i dramaturg. Llicenciat en Dret per la Universitat Pompeu Fabra, es forma com a intèrpret a l'Institut del Teatre de Barcelona. Becat pel Teatre Lliure, participa en un *stage* internacional per a joves actors organitzat per la UTE gràcies al qual, l'any 2002, treballa amb Peter Brook al Théâtre des Bouffes du Nord de París, una experiència que resultarà determinant en la seva trajectòria artística. Va formar part de la companyia del Teatre Lliure durant el període d'Àlex Rigola al capdavant seu, i també en va ser director resident. Entre el 2011 i el 2014, va ser director artístic del Teatre Romea de Barcelona i, posteriorment, va participar en la fundació de la productora teatral La Brutal.

Com a actor, ha treballat en més d'una quarantena d'espectacles i ha rebut nombrosos reconeixements per la seva feina. L'hem pogut veure en muntatges com *L'oncle Vània*, d'Anton Txékhov; *Èdip*, de Sòfocles; *Don Joan*, de Molière; *El rei Lear*, *Timó d'Atenes*, *Hamlet*, *Romeu i Julieta*, *Juli Cèsar* o *Titus Andrònic*, de William Shakespeare; *L'orfe del clan dels Zhao*, de Ji Junxiang; *Incendís*, de Wajdi Mouawad; *2666*, de Roberto Bolaño, o *Ànsia*, de Sarah Kane, entre molts altres. Al llarg dels anys ha treballat amb directors com Oskaras Koršunovas, Oriol Broggi, David Selvas, Lluís Pasqual, Carlota Subirós, Sergi Belbel, Xavier Albertí, Calixto Bieito, Àlex Rigola i Josep Maria Mestres, entre d'altres.

Ha dirigit prop d'una trentena d'espectacles, gràcies als quals ha rebut nombrosos reconeixements, com ara tres premis Max, diversos Premis de la Crítica, el premi Serra d'Or i el Premi Butaca en repetides ocasions.

Al Teatre Lliure, ha dirigit *Les tres germanes*, d'Anton Txékhov; *L'ànec salvatge*, de Henrik Ibsen; *El curiós incident del gos a mitjanit*, de Simon Stephens; *L'arquitecte*, de David Greig; *American Buffalo*, de David Mamet i *La forma de les coses*, de Neil LaBute.

En la seva trajectòria com a director, destaquen també treballs com *Love, Love, Love*, de Mike Bartlett; *Amèrica*, de Sergi Pompermayer; *L'adversari*, d'Emmanuel Carrère; *Animal Negre Tristesa*, d'Anja Hilling; *Carrer Robadors*, de Mathias Énard; *Jesuralem*, de Jez Butterworth; *La reina de la bellesa de Leenane*, de Martin McDonagh; *La treva*, de Donald Margulies; *Roberto Zucco*, de Bernard-Marie Koltès; *Coses que dèiem avui*, de Neil LaBute; *Llum de guàrdia*, de Sergi Pompermayer; *Product* de Mark Ravenhill, o *Els boscos*, de David Mamet. En alguns d'aquests espectacles ha participat com a dramaturg, autor i adaptador, i també ha rebut importants reconeixements per aquesta tasca.

En l'àmbit audiovisual, és un rostre popular al nostre país gràcies a sèries com *El crack*, *Cites*, *Infidels*, *Porca Misèria* o *Temps de silenci* (TVC). També va participar a *Isabel* de Televisió Espanyola, i al cinema l'hem pogut veure a *Fill de Caïm*, de Jesús Monllaó; *Madres paralelas*, de Pedro Almodóvar; *Febrer*, de Silvia Quer, o *Soldados de Salamina*, de David Trueba.

© Marta Mas

BIOGRAFIA

ADAPTACIÓ

Marc Artigau

És llicenciat en Direcció escènica i Dramatúrgia per l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha rebut diversos premis literaris com el Ciutat de Sagunt, Les talúries, el Premi Gabriel Ferrater per a joves poetes, l'accèssit al Premi Nacional Marquès de Bradomín o el Premi Quim Masó, per a la seva obra teatral, que es troba publicada al *Teatre reunit* 2009-2018, Arola Edicions.

Com a dramaturg ha treballat amb Dagoll Dagom (*Bye, Bye Monstre*) –Premi Butaca al millor espectacle familiar 2022–, Julio Manrique (*Les tres germanes* –Premi Max a la millor adaptació 2021– i *Carrer Robadors* –Premi Max a la millor adaptació 2022–), David Selvas (*El màgic d'Oz*), Oriol Broggi (*L'orfe del Clan del Zhao* i *Al nostre gust*) –Premis de la Crítica a millor adaptació 2014 i 2015–, Juan Carlos Martel (*Moby Dick*, *Càsting Giulietta*) i amb Àngel Llàcer i Manu Guix (*El petit Príncep*), entre d'altres.

Ha publicat entre d'altres les novel·les *Aurora*, *Jo era el món*, *La Vigília* (Premi Josep Pla 2019), *Els perseguïdors de paraules* (Ed. Estrella Polar). En poesia, *Primers Auxilis*, *Vermella* –Premi Martí Dot– i *Desterrats*. Ha col·laborat a Catalunya Ràdio i actualment a El món a RAC1.

La seva darrera peça teatral *L'illa deserta* ha guanyat el premi Teatre Barcelona a millor text.

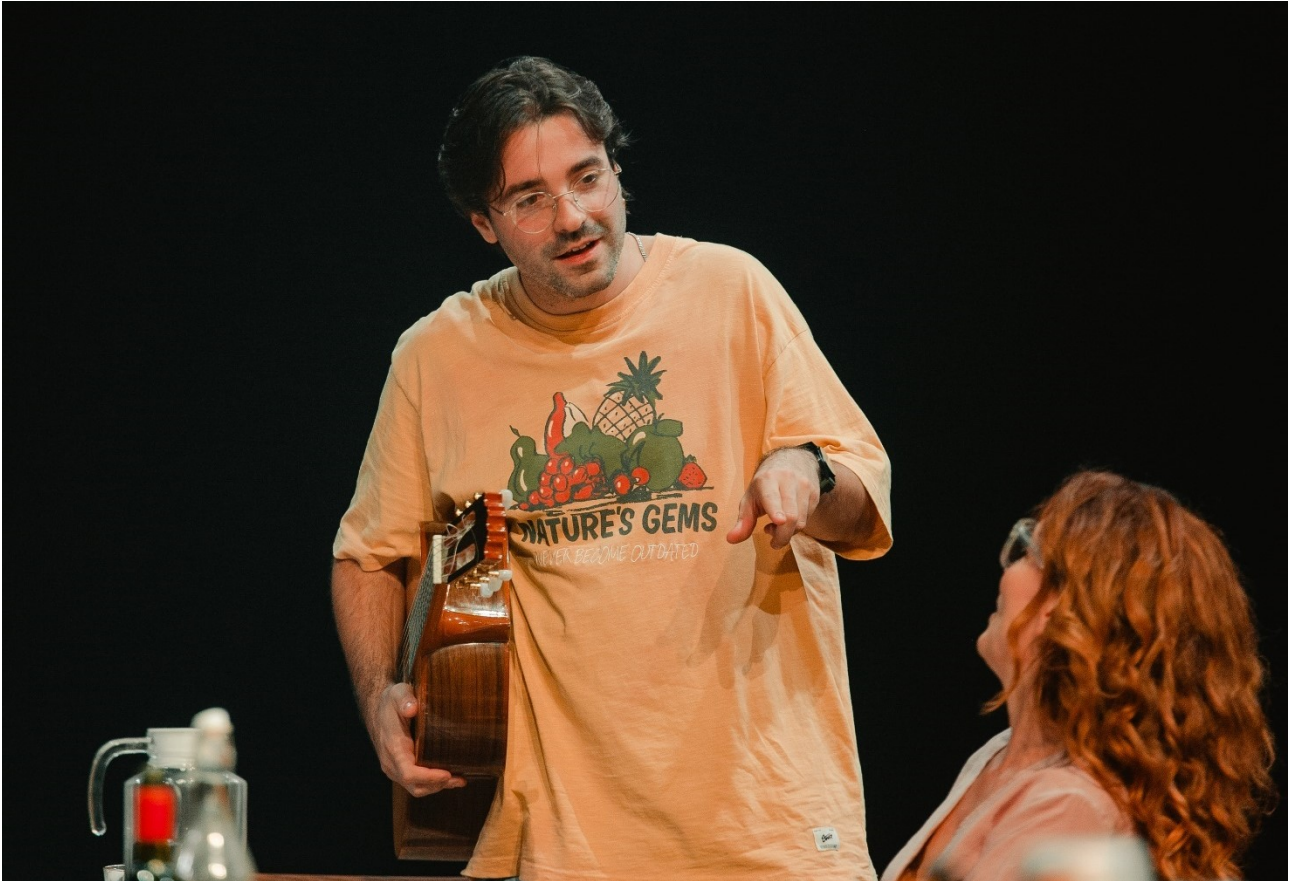
© Marta Mas

BIOGRAFIA

ADAPTACIÓ I INTÈRPRET

Cristina Genebat

És llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona i en Traducció i Interpretació per la Universitat Pompeu Fabra. Com a actriu ha treballat a les ordres de Julio Manrique, David Selvas, Oriol Broggi, Sílvia Munt, J. M. Mestres, Ariel García Valdés, Magda Puyo, entre d'altres. Recentment ha adaptat i produït *La Trena* juntament amb La Perla29, Marta Marco i Clara Segura i també signa l'adaptació de *L'adversari* d'Enmanuel Carrère, amb Manrique i Artigau així com les traduccions de *Love, love, love* de Mike Bartlett i *Tots Ocells* de Wajdi Mouawad, de qui també havia traduït *Incendis*, *Cels* i *Boscós*. També ha traduït Arthur Miller, David Mamet, Molière, Jez Butterworth o Bernard Marie Koltès entre d'altres i, com a dramaturga, ha estrenat *Santa Nit*, *Eva* (coescrita amb Manrique i Artigau) i *Bouvetoya* (amb Pompermayer, Benet i Manrique). A la televisió l'hem pogut veure en sèries com *El Inocente*, de Netflix; *Félix*, de Movistar+; *Com si fos ahir*, *Vida Privada*, o *Merlí* entre altres. L'any 2009 rep el Premi de la Crítica a millor traducció per *Product*, el 2018 el de millor actriu protagonista per *Les noies de Mossbank Road*, el 2021 el Premi Max a la millor adaptació teatral amb Manrique i Artigau per *Les tres germanes* i el 2023 el Premi Teatre Barcelona per l'adaptació de *La Trena*.

© Marta Mas

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Marc Bosch

Es forma en Art Dramàtic a Londres, primer a l'escola Giles Foreman Centre for Acting del 2015 al 2017 i després es gradua amb un Màster a la Royal Central School of Speech and Drama l'any 2018. A Catalunya ha participat en els muntatges teatrals *Love, love, love* i *Amèrica*, dirigides per Julio Manrique a La Villarroel; *Justícia*, dirigida per Josep Maria Mestres al TNC; la gira de *La nostra ciutat*, dirigida per Ferran Utzet i *Los Últimos Gondra* i *Los Gondra* dirigits per Josep Maria Mestres al Centro Dramático Nacional. També ha participat al muntatge *GHB*, dirigit per Jon Pashley, al Charing Cross Theater a Londres. En televisió ha participat a les sèries *The Split*, dirigida per Paula Van Der Oest (BBC, 2019); *Sky Rojo*, dirigit per Javier Quintas (Netflix, 2020); i *The phantom of the open*, dirigit per Craig Roberts (BBC, 2021).

© Marta Mas

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Daniela Brown

Graduada per l'Institut del Teatre de Barcelona, és una actriu que combina el món de l'audiovisual amb el del teatre. Amb formació textual, també s'ha format paral·lelament en treball físic i corporal de la mà de Mal Pelo, Moreno Bernardi, Àrea Escola de Dansa i Creació, entre d'altres. Recentment en teatre ha treballat a *Els Ossos de Montaigne* de Glòria Balanyà i a *Enterrando a Dodot* de Pablo Macho. Pel que fa a l'audiovisual, actualment treballa al *Com si fos ahir* de TV3 i la podem trobar en sèries espanyoles com *Días Mejores* i *Los Reyes de la Noche*. En cine, aquest any ha protagonitzat la pel·lícula *La abadesa* d'Antonio Chavarrías.

© Marta Mas

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Nil Cardoner

Nascut a Girona l'any 1998, té experiència tant en teatre com en cine i televisió. En teatre destaquen *Coral romput* (Teatre Lliure 2007-2009) dirigida per Joan Ollé, *Les presidentes* (Teatre de Salt 2005-2006) dirigida per Krystian Lupa, *Dinou* (Sala Planeta 2011-2012) dirigida per Carles Fernández Giua, *Victòria* (TNC 2017) i *Una història real* (La Villarroel 2019) dirigides per Pau Miró, *Be my baby* dirigida per Oriol Vila, *Qui estigui Lliure* (La Villarroel 2021 i Sala Beckett 2024) escrita i dirigida per Xavi Buxeda, *Romeu i Julieta* (Poliorama 2022) dirigida per David Selvas i *Tot el que passarà a partir d'ara* (Teatre Lliure 2023) dirigida per Glòria Balañà. En televisió actualment participa en la sèrie *Com si fos ahir* (TV3). En la seva carrera televisiva destaquen *Polseres vermelles* (TV3 2011-2013), *Les de l'hockey* (TV3 2019-2020), *Alma* (Netflix 2022) dirigida per Sergio G. Sánchez i Kike Maíllo. En cine ha protagonitzat *Fènix 11:23* (2012) dirigida per Joel Joan, ha participat a la pel·lícula *Loco por ella* (Netflix 2021) dirigida per Dani de la Orden i va protagonitzar els curtsmetratges *En la azotea* (2015) i *Fugit* (2016).

© Marta Mas

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Adeline Flaun

Actriu i creadora teatral. Des de 2005 desenvolupa la seva carrera entre Barcelona i la seva illa natal, Martinica. Titular d'un Màster en Estudis Teatral pel Institut del Teatre, està també diplomada en Tècnica Meisner, s'ha format en dramaturgia amb diversos mestres (Victoria Spuntzberg, Davide Carnevali, Albert Lladó, Sergio Blanco, entre d'altres), i en altres disciplines (dansa clàssica, tècnica Decroux, Viewpoints, combat escènic, clown, etc.). Com a actriu de teatre, ha estat dirigida per Julio Manrique, Carlota Subirós, Àngels Aymar, Odile Sankara, Josep Pere-Peyró, Federic Roda, Javier Galitó-Cava, Quique Culebras, entre d'altres. Ha aparegut en sèries per a TV France (*Tropiques criminels*), Netflix (*Valeria*), TV3 (*Com si fos ahir*) i ÀPunt Mitjana (*La Vall*), i també a la pantalla gran amb *La dona il·legal* de Ramon Térmens. És també dobladora per a nombrosos personatges i locucions. Com a creadora, entre els seus textos i creacions pròpies es troben *Un bruissement de fourmillières*, pròximament publicat en les edicions Espaces34 (estrena prevista el 2025); *Moi Dispositif Vénus* (2021) publicat per Éditions ACORIA (estrenat a la Scène Nationale de Martinique i representat el 2023 al Festival d'Avinyó); *Barcelona entre dues aigües* (2016), obra documental i de teatre comunitari (coproduït per l'Ajuntament de Barcelona); *Le seuil* (2011); *Edouard Denan, comptable et stoïque* (2005). Per a tercers, assumeix la direcció d'actors per *L'Esperanza* de Quique Culebras (2009) o *Aliénation(s)* de Françoise Dô (2017). El 2017, Hassane Kassi Kouyaté li encarrega una col·laboració entre la Scène Nationale de Martinique, els Conservatoris de França, el Studio d'Asnières-ESCA i el Campus Caraïbéen des Arts. Entre 2021 i 2022, col·labora en la direcció i codramaturgia de *I'm not an influencer*, de Reinaldo Ribeiro. També dirigeix encàrrecs i lectures dramatitzades per a altres companyies i festivals.

© Marta Mas

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Clara de Ramon

Graduada en Art dramàtic per l'Institut del Teatre, completa la seva formació amb Pablo Messiez, Miquel Barcelona, Daniel Anglès o Kari Margolis. En teatre, l'hem vist a *Cacophony* (2024) dirigida per Anna Serrano; *Love Love Love* (2023) i *Jerusalem* (2019) dirigides per Julio Manrique; *Tots eren fills meus* (2023) dirigida per David Selvas; *Coralina* (2023), *La bona persona de Sezuan* (2019), *Èdip* (2018) i *Boscós* (2017) amb la cia. La Perla 29, dirigides per Oriol Broggi; *Hamlet* (2017) dirigida per Pau Carrió; *Dansa d'agost* (2016) dirigida per Ferran Utzet; *Caïm i Abel* (2016) dirigida per Marc Artigau; *La tortuga de Califòrnia* (2015) dirigida per Lurdes Barba; *No feu bromes amb l'amor* (2015) dirigida per Natalia Menéndez o *Agost* (2010) sota la direcció de Sergi Belbel, entre d'altres. En televisió ha treballat a *Cites Barcelona* (2024); *Com si fos ahir* (2024); *Amar es para siempre* (2021); *Vida perfecta* (2019); *La sonata del silenci* (2016); *Kubala, Moreno i Manchón* (2011-14) entre d'altres; i en cinema, a *Blog* (2009) dir. Elena Trapé i *Un lugar común* (2023) dir. Celia Giraldo.

© Marta Mas

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Xavier Ricart

Va cursar els estudis d'interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona i té el grau mig de piano pel Conservatori Superior de Música de Barcelona. En teatre l'hem pogut veure, entre d'altres, a *Macbeth*, amb direcció de Pau Carrió (Teatre Lliure); *Quant temps amb queda?*, amb direcció de Marta Buchaca (Teatre Goya); *Romeu i Julieta*, amb direcció de David Selvas (Teatre Poliorama); *L'habitació del costat*, amb direcció de Julio Manrique (La Villarroel); *Com una gossa en un descampat*, amb direcció de Sergi Belbel (Sala Beckett); *Boscós*, amb direcció d'Oriol Broggi (Biblioteca de Catalunya) o *Don Joan*, amb direcció de David Selvas (Teatre Nacional de Catalunya). Com a director destaquen recentment *El favor* (Teatre Goya) i *Els ossos de l'irlandès* (Teatre Akadèmia / Sala Beckett). En televisió ha participat a *Jo Mai Mai* (TV3), *Mano de Hierro* (Netflix), *Com si fos ahir* (TV3), *La que se avvicina* (Mediaset) o *Les de l'hoquei* (TV3). També ha treballat com a director d'intèrprets als programes *Polònia* i *Crackòvia* (TV3).

© Marta Mas

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

David Selvas

Actor de teatre, cinema i televisió i productor teatral, llicenciat en Ciències de la Comunicació per la Universitat Autònoma de Barcelona. Actualment és director artístic de la productora La Brutal. Alguns dels seus darrers muntatges com a actor han estat *Love, Love, Love* (2024) de Mike Bartlett, dirigit per Julio Manrique; *La Resposta* (2018) de Brian Friel, dirigit per Sílvia Munt; *La treva* (2016) de Donald Margulies, dirigit per Julio Manrique; *Una altra pel·lícula* (2015) de David Mamet, dirigit per Julio Manrique o *El rei Lear* (2015) de William Shakespeare, dirigit per Lluís Pasqual. En teatre ha dirigit, entre d'altres, *El misantrop* (2024) de Molière; *Tots eren fills meus* (2023) d'Arthur Miller; *La meravellosa família Hardwicke* (2022) de Christopher Durang; *Romeu i Julieta* (2022) de William Shakespeare; *T'estimo si he begut* (2020) d'Empar Moliner; *El màgic d'oz* (2020) de Marc Artigau i David Selvas; *Aquella nit* (2020) de David Geig o *La importància de ser Frank* (2018) d'Oscar Wilde. En cinema ha treballat recentment amb Cesc Gay a *Mi amiga Eva* (2024), Manuel Hueriga a *Pare nostre* (2024), Mar Tarragona a *El cuco* (2022), Oriol Paulo a *Los renglones torcidos de Dios* (2022) i Clara Roquet a *Libertad* (2019). L'any 2020, es va estrenar com a director de cinema amb el curtmetratge *En mis manos*, codirigit amb la Taida Martínez i estrenat al Barcelona Film Festival l'any 2021. També ha dirigit un capítol de la sèrie Cites Barcelona, una sèrie de Pau Freixas produïda per Filmax amb la participació de TV3 i Prime Video (2023). En televisió ha treballat recentment en sèries com *Un nuevo amanecer* (Atresmedia), *Bojos per Moliere* (2023), *Les de l'hoquei* (TV3) *El día de mañana* (Movistar+) i *De la ley a la ley* (TVE).

© Marta Mas

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Andrew Tarbet

Nascut a Buffalo (Nova York). Es gradua per la National Theatre School of Canada (1993) i cursa estudis a Txékhov Workshop, Teatre de l'Art de Moscou (1992). Va començar la seva carrera com a actor amb el Cirque du Soleil, on va estar dos anys interpretant Le Baron, mestre de cerimònies de l'espectacle *Saltimbanco*. Després de 15 anys treballant als Estats Units i Canadà es va traslladar a Espanya el 2005. La major part de la seva carrera s'ha desenvolupat abans les càmeres, actuant en més que 50 produccions audiovisuals, entre elles *The Promise* de Terry George, *Menú degustació* de Roger Gual, *The Evil That Men Do* de Ramon Térmens, i *Exodus: Déus i Reis* de Ridley Scott. Un cop instal·lat a Barcelona, va tornar al teatre a les produccions *Sex, drugs and Johan Cruyff* (dir. Josep Julien), *Res no tornarà ser com abans* (dir. Carol López), *Romeu i Julieta* (dir. David Selvas) i quatre produccions sota la direcció de Julio Manrique: *Coses que déiem avui* de Neil Labute, *Ghostlight* i *Buvetoya* de Sergi Pompermayer, *La partida (Dealer's Choice)* de Patrick Marber. També ha participat en sèries com *Infidels* i *La Riera*, per a TV3.

© Marta Mas

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

David Verdaguer

Actor de teatre, cinema i televisió català. En teatre ha participat recentment en muntatges com *Elling* (2024) d'Ingvar Ambjønnsen i *Començar* (2021) de David Eldridge, amb direcció de Pau Carrió; *Dogville* (2019) de Lars von Trier, amb direcció de Sílvia Munt; *La importància de ser Frank* (2018) d'Oscar Wilde, amb direcció de David Selvas; *Molt soroll per no res* (2016) de William Shakespeare, amb direcció d'Àngel Llàcer; *L'onzena plaga* (2015), de Victoria Szpunberg, amb direcció de David Selvas (2015) i *Frank V* (2015) de Friedrich Dürrenmatt, amb direcció de Josep Maria Mestres. També va ser membre de la Kompanyia Lliure. En cinema cal destacar *Saben aquell* (2023), amb direcció de David Trueba; *Estiu 1993*, amb direcció de Carla Simón (2017) i *Tierra firme* (2017) i *10.000 km* (2014), amb direcció de Carlos Marqués-Marcet.

FITXA ARTÍSTICA

AUTORIA

Anton Txékhov

ADAPTACIÓ

Marc Artigau, Cristina Genebat i Julio Manrique

DIRECCIÓ

Julio Manrique

INTÈRPRETS

Marc Bosch *Simó*
Daniela Brown *Nina*
Nil Cardoner *Konstantin*
Adeline Flaun *Pauline*
Cristina Genebat *Irina*
Clara de Ramon *Maixa*
Xavier Ricart *Ília*
David Selvas *Sorin*
Andrew Tarbet *Dorn*
David Verdaguer *Boris*

ESCENOGRAFIA

Lluc Castells

VESTUARI

Alejandro Andújar

CARACTERITZACIÓ

Núria Llunell

IL·LUMINACIÓ

Jaume Ventura

SO

Damien Bazin

VÍDEO

Francesc Isern

AJUDANT DE DIRECCIÓ

Esteve Gorina i Andreu

AJUDANTA D'ESCENOGRAFIA

Mercè Lucchetti

AJUDANT DE VESTUARI

Aleix Gava

CONSTRUCCIÓ D'ESCENOGRAFIA

Tallers d'escenografia Castells i Pablo Paz

EFFECTES ESPECIALS

Accialt Flying Effects

EQUIP DE RODATGE

Damià Haro i Pol Aragall

I ELS EQUIPS DEL

Teatre Lliure

AGRAÏMENTS

Xavi Mill Esquí Competició (Ventalló) i Eulàlia Andreu i Casañas

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

INFORMACIÓ PRÀCTICA

HORARI

De dimecres a divendres a les 19.00 h
El dissabte a les 17.00 h i a les 21.00 h
El diumenge a les 18.00 h

DURADA

2 h

LLOC

Montjuïc Sala Fabià Puigserver

IDIOMA

En català. Sobretitulat en castellà i anglès
cada dissabte a la nit a partir del 12/10
(grada 1)

PREU

De 12 a 32 €

ACCESSIBILITAT

Assistència auditiva a través del mòbil
11/10 audiodescripció
18/10 sobretítols adaptats

SERVEI DE CANGUR

amb Més que cures
Dissabte i diumenge des de 30' abans de la
funció
Infants de 3 a 12 anys
Reserva obligatòria

COL·LOQUI

24/10 postfunció moderat per Anna Guitart

IN SITU

08/10 Un bon company de camí
amb Josep Maria Esquirol
Entrades aquí

VIBE35

04/10

OPENING NIGHTS

03/10 amb Embassa't

EDAT RECOMANADA

A partir de 15 anys

SALA DE PREMSA

Per descarregar tots els materials informatius i tenir accés a material de referència (dossiers, notes de premsa, material audiovisual, adaptacions per xarxes socials, etc.)

www.teatrelliure.com/ca/sala-premsa-la-gavina

CONTACTE PREMSA

Mar Solà

675 449 886

premsa@teatrelliure.com

entitat concertada amb

amb la col·laboració de

mitjans patrocinadors

membre de

mitjans col·laboradors

amb el suport de

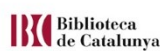
entitats col·laboradores

convenis de col·laboració amb

Institut del Teatre

UNIVERSITAT DE BARCELONA

FUNDACIÓ CARULLA